

Safahat / Fâtih Camii

Yatarken yerde ilhâdıyla haşr olmuş sefîl efkâr ,
Yarıp edvârı yükselmiş bu müdhiş heykel-i ikrâr .
Siyeh reng-i dalâlet bir bulut şeklinde mâzîler ,
Civârından kaçar, bulmaksızın bir lâhza istikrâr;
Ziyâ-rîz-i hakîkat bir seher tavrında müstakbel ,
Gelir fevkinden eyler sermedî binlerce nûr îsâr .
Derâgûş etmek ister nâzenîn-i bezm-i lâhûtu :
Kol açmış her menârı sanki bir ümmîd-i cür'etkâr!
O revzenler , nazarlardan nihân dîdâra müstağrak
Birer gözdür ki sıyrılmış önünden perde-i esrâr .
Bu kudsî ma'bedin üstünde tâbân fevc fevc ervâh ,
Bu ulvî kubbenin altında cûşân mevc mevc envâr .
Tecessüd eylemiş gûyâ ki subhun rûh-i mahmûru ;
Semâdan yâhud inmiş hâke , Sinâ-reng olup dîdâr!
Tabîat perde-pûş-i zulmet olmuş, hâbe dalmışken,
O, gûyâ kalb-i nûrânîsidir leylin , durur bîdâr .
Evet bir kalbdir, bir kalb-i cûşâcûş-ı âşıktır,
Ki cevfinden demâdem yükselir bin nâle-i ezkâr .

Nümâyan cephesinden Sadr-ı İslâm'ın meâlîsi :
O sadrın feyz-i enfâsiyle gûyâ bir yığın ahcâr ,
Kıyâm etmiş de, yükselmiş ve bir timsâl-i nûr olmuş,
Nasıl timsâl-i nûr olmaz? Şu pek sâkin duran dîvâr ,
Asırlar geçti hâlâ bâtılın pîş-i hücûmunda,
Göğüs germektedir, bir kerre olsun olmadan bîzâr.

Bu bir ma'bed deęil, Ma'bûd'a yükselmiş ibâdettir;
Bu bir manzar deęil, dîdâra vâsıl mevkib-i enzâr .
Semâdan inmemiştir, şüphesiz, lâkin semâvîdir:
Zemînî olmayan bir cilve-i feyyâzî hâvîdir .

* * *

Bir infîlâk-i safâdır ki yâr-ı cânımdır,
Sabâhı pek severim, en güzel zamânımdır.
Ridâ-yı leylî henüz açmamıştı dest-i semâ,
Sabâ da hâb-ı sükûndan ayılmamıştı daha,
Fezâ-yı rûhda aksetti, es-salâ-perdâz
Müezzinin dem-i mahmûru, bir hazîn âvâz .
İçimde cûş ederek lücce lücce istiğrâk ,
Ezanı beklemez oldum; açılmadan âfâk ,
Zalâmı sîneye çekmiş yatan sokaklardan
Kemâl-i vecd ile geçtim. Önümde bir meydan
Göründü; Fâtih'e gelmiştim anladım, azıcık
Gidince, ma'bede baktım ki bekliyor uyanık.
Sokuldum artık onun sîne-i münevverine ,
Oturdum öndeki maksûreciklerin birine.

Fezâ-yı ma'bedin encüm-nümâ meşâilini ,
O lem'a lem'a dizilmiş ziyâ kavâfilini
Görünce geldi çocukluk zamanlarım yâda ...
Neler düşündüm o sa'atte bilseniz orada!

Sekiz yaşında kadardım. Babam gelir: "Bu gece,
Sizinle câmie gitsek çocuklar erkence.
Giderseniz gelin amma namazda uslu durun;

Merâmınız yaramazlıksa işte ev, oturun!”
Deyip alırdı berâber benimle kardeşimi.
Namaza durdu mu, hâliyle koyverir peşimi,
Dalar giderdi. Ben artık kalınca âzâde ,
Ne âşıkâne koşardım hasırlar üstünde!
Hayâl otuz sene evvelki hâli pîşimden
Geçirdi, başladım artık yanımda görmeye ben:
Beyaz sarıklı, temiz, yaşça elli beş ancak;
Vücûdu zinde, fakat saç, sakal ziyâdece ak;
Mehîb yüzlü bir âdem: Kılar edeble namaz;
Yanında bir küçücük kızcağızla pek yaramaz.
Yeşil sarıklı bir oğlan ki, başta püskül yok.
İmâmesinde fesin bağlı sâde bir boncuk!
Sarık hemen bozulur, sonra şöyle bir dolanır;
Biraz geçer, yine râyet misâli dalgalanır!
Koşar koşar duramaz.... Âkıbet denir “âmin”
Namaz biter. O zaman kalkarak o pîr-i güzîn ,
Alır çocukları, oğlan fener çeker önde.
Gelir düşer eve yorgun, dalar pek âsûde
Derin bir uykuya...

Derken bu hâtırât-ı lâtîf
Çekildi aslına, artık hakîkatin o kesîf
Likâsı başladı karşımda cilve eylemeye;
Zaman da kalmadı zâten hayâli dinlemeye:
Sağım, solum, önüm, arkam huşû’a müstağrak
Zılâl-i âdem iken, bir sadâ bülend olarak,
O kâinât-ı huzû’u yerinden oynattı;

Fezâ-yı mahşere döndürdü gitti eb'âdı !
Sufûf ayakta müselsel cibâl-i velveledâr
Gibiydi. Her birisinden duyuldu sîne-fikâr ,
Birer enîn-i tazarru' , birer niyâz-ı hazîn,
Ki kalb-i rahmeti sızlattı şüphesiz o enîn!
Eğildi sonra o dağlar huzûr-ı izzet'te;
Görüldü sonra o dağlar zemîn-i haşyette !
Înâyetiyle Hudâ kaldırınca her birini,
Semâya doğru o dağlar da açtı ellerini.
O anda koştuk yüreklerden öyle bir feryâd,
Ki ruhum eyliyecek tâ ebed o dehşeti yâd.
Kesildi bir aralık inleyen hazîn âvâz...
Ne oldu Arş'a kadar yükselen o sûz ü güdâz :
O cûş içindeki îman?
Evet, hurûş ederek işte rahmet-i Subbûh ,
Bütün yüreklere serpildi kubbeden bir rûh:
Rûh-i itmînân.